

MOLNÁR ZSOLT

Titkos fosszília

Egy
követ
hajítok
legmélyebb
szavamba.

A rászerezelt kicsi kamera
rögzíti a végtelent.

Közben tanulom a hallgatást,
amit kiszorít a kő.

Nem is tanultam volna meg beszélni,
ha tudom, nincs ez az időalagút.

Vízszintesen
hull, esik, zuhan,
esik, hull, zuhan,
zuhan, esik, hull,
zuhan, hull, esik,
...

Előrefelejteni a bekódolt tartalmat,
csak egy mozdulat ősmaradványa.

Amikor megérkezik az örök fénybe,
az feltöri lézerével az üzenetet.

Egyszer majd felolvasom neked,
és felolvasod nekem, hogy tanuljak emlé-
kezni vissza is.

De olvassuk úgy fel egymásnak,
mintha nem lett volna semmi hullás, esés,
zuhanás.

Mintha nem lett volna se idő, se tér,
mintha nem lettem volna se én, se te.

Csak az a legmélyebb szó,
mely hiábavalóságában magával rántja a
mindenséget.

Csak az a legelhagyhatatlanabb jelentés,
mi új mindenséget alkotva mégis megtart.

Szentjánosbogarak

(folytatás az előző oldalról)

virágokkal táncolnak. A fák elborulnak, va-
lami émelygős édes porral lepi be az egyre
erősebben melengető reggel fojtogató ma-
gányát. Nyikorogva nyílnak ajtók, ablakok,
tükkorré változik az ég, melynek mindkét ol-
dalan más-más asszonyi arc lengeti selyem-
fátylát, valaki megcsókolja a rég kicserepe-
sedett száját, ismeretlen folyosón keresi az
elveszett elme elnémult boldogságát.

*

A dolgok értelmezés nélkül is szépek; bá-
josak a mosolyok, üdítők a könnyek, a külön-
féle ünnepek, majd az azokat követő bajok,
még az egyre sötétülő évszázadok is tündö-

kölnek... Az arcon megjelenő redők, ráncok is
mind ilyenek... A szerelmet sem lenne jó ér-
telmezni, úgy jön, megy, ahogy neki tetszik, a
szépség is mulandó, de míg van, kit érdekel
annak elvesztése... Értelmezhetetlen a hajnal
csendje, a nappal zsidongása, az est moraj-
lása, az éjszaka szusszanása, vagyis a dolgok
értelmezés nélkül is úgy jók, ahogy vannak,
csak úgy a maguk rendje szerint.

Sokáig beszédtem a faluban, hogy
Lidi néni szándékosan kifeküdt az ura sírjá-
ra, mert nem bírta tovább a magányt. Oly-
kor-olykor a nap is rámosolyog egy-egy
ilyen, az életről mit sem tudó asszonyságra,
hisz ki tudhatná jobban, mint ő maga, hogy
ez egyáltalán nem így történt.

Privát Nazca

Ismerem én a pusztaságot.
 A közelségnek elfojtott útvesztőit.
 Ahol az elme kivonja az örület sóját,
 és a vér is kireped, milliányi ágra,
 amortizálva akaratot, megalkuvást.
 Nem nőttem magasra eléggé.
 Az ösztöneim sakkozzák ki, mit tehetek.
 Hogy a kiindulópont legyen vagy
 a záró, a beletörődés dilemmája.
 Esetleg a kozmosz megsokszorozódott
 pontjai, letömörítve. Valahogyan össze kell kötnöm,
 legalább apró szakaszonként. Valahonnan vissza
 kell találnom. Úgy, hogy sehová se mentem el.
 A csekély félretoldásokat kiigazítanom.
 De ez az állandó, irritáló porvihar.
 Hogy kit zavar jobban, még bizonytalan.
 A beszéd még visszavezethető. Egy levetközött
 szó a mindenség perifériáján.
 Az értelem formán túli hologramja.
 Az értelmezhetetlenség megformált leképezhetetlensége.
 Ordítás-menedék a bizonytalanság sötétség-pasztázásában.
 És mégis, jól látható visszhangzás
 a kiöblösödő térben ez a fénytelen hullám,
 hullámtalan fény.

És valami dimenzióközi suttogás kezd vibrálni.
 Átkódolt jelek az éter nélküli lüktetésben:
 mi nem a vonzás törvénye szerint kommunikálunk.

Leszámolás (?)

Lyukas a nyelvem.
 A világ hallgatása egyre szűkebb.
 Az átváltozás felett őrködöm.
 Feketekávét iszom, fekete csokit eszem,
 gyászt hazudok magamnak is,
 miközben csak lyukas a nyelvem.
 A pusztulás tömegvonzása ez.
 Köszönöm nyelvemnek a hallgatást.
 A közönyt.
 A belefáradást.
 A...

Mit is köszönök meg?

Hogy mindez csak azért történik,
 hogy beleprésem a hangodba:
 MÁR NEM ÉRDEMES

MÁR NEM

MÁR

(?)

NÉVJEGY

MOLNÁR ZSOLT (1983) költő, Nagyváradon született, jelenleg is ott él. Születése óta mozgássérült. Tanulmányait magánúton végezte. 2004 óta ír verseket, először tollba mondva, 2011 óta orrával gépelve. Rendszeresen publikál mind az online, mind a nyomtatott sajtóban, rendszeres résztvevője az Élő Várad Mozgalom projektjeinek. Kötetei: Verseim (2005), Kapaszkodom (2009), De te itt maradsz (2011), Kódolt remény (2016, Holnap Kulturális Egyesület).